

Rigsdagen, og det, skjøndt saagodtsom samtlige Rigsdagens Medlemmer dog endnu i dette Dieblit høre til den danske Folkkirke. Men hvorledes vil Sagen vel stille sig, hvis det virkelig kommer til et storartet Brud? Vi have seet, hvorledes det er gaaet i Skotland, hvor maastee Anledningen ikke var større end den, som vi her saa roligt lade staae hen. Hvorledes vil Stillingen blive for den danske Folkkirke, hvis der i Rigsdagens Afdelinger findes et større Antal Medlemmer, der ikke blot besinde sig i et køligt Forhold til den danske Folkkirke, men som ere dens bestemte Modstandere og optræde med den bestemte Hensigt at sprænge den. Jeg troer, at alle visse Momenter bør tages under alvorlig Overveielse, inden man forkaster Lovforslaget, og navnlig skal jeg henstille til det høie Thing, om der ikke kunde være Anledning til at vente med Sagens endelige Afgjørelse til 3die Behandling. Det har jo ikke saa stor Hast med at dræbe dette Forslag ved 2den Behandling for den formelle Sides Skyld. Lad os hellere see, hvorvidt vi kunne gjøre det fulbfærdigt ved 3die Behandling; der kan ingen Tvivl være om, at Udvalgets Fleertal under denne Forsudsætning ikke vil unddrage sig for at forbedre Forslagets Enkeltheder saa meget som muligt. Naar det saa er gjort saa fuldkomment, som det kan komme fra Landstinget, lad os da gjøre os selv det Spørgsmaal, om det, saaledes som det da foreligger, er et godt eller et slet Lovforslag. Er det et slet Lovforslag, lad os da til den Tid forkaste det. I fald det derimod giver en større Betryggelse i en Henseende, end det giver Anledning til Frygt i en anden, lad os saa derimod vedtage det.

Ordføreren: Naar jeg tillader mig allerede nu paany at tage Ordet, da er det ikke for at komme dybt ind paa Sagen selv, thi jeg troer, at det vil være hensigtsmæssigere, at jeg overlader til andre Medlemmer her i Salen at udtale sig for eller imod; men det ærede Medlem, som nu satte sig, fremkom med en temmelig stærk Sigelse eller Dabel imod Udvalget, som om det ikke havde gjort, hvad det skulde gjøre, og ikke havde søgt at løse den Opgave, der var stillet det, saa godt, som det

formaaede. Det ærede Medlem vilde, at Udvalgets Fleertal, om det end nok saa meget var af den Artskuelse, at Sagen ikke nu kunde siges at være tilstrækkeligt forberedt og overveiet, og at den derfor heller ikke nu burde endeligt fremmes, dog alligevel skulde have gjort, hvad det formaaede, for at bringe et Lovforslag til at foreligge i den efter dets Formening bedst mulige Skikkelse. Han vilde, at Udvalget først og fremmest skulde have beskæftiget sig med Sagens Realitet og foretaget Alt, hvad der i saa Henseende kunde udrettes, og at det først derefter burde have overveiet, om der overhovedet var nogen Anledning for Landstinget til nu at fremme Sagen, om Betingelserne for dens endelige Afgjørelse paa en heldbringende Maade nu vare tilstede eller ikke. Men dette er virkelig med det ærede Medlems Tillabelse den omvendte Fremgangsmaade af den, som i Almindelighed følges, og tillige den omvendte Fremgangsmaade af den, der fortjener at følges. Jeg veed ikke, hvorledes vi skulde kunne gaae den Vej, naar allerede det forekom os, der udgjøre Fleertallet, at staae som en Hindring for Sagens Fremme, at ikke alle Vedkommende vare hørte, at der var Hensyn, som ikke vare bleve iagttagne, og at man ikke, inden der var skeet disse Tyldest, burde komme ind paa Sagen. Hvorledes skulde det kunne forenes dermed, at vi ikke besto mindre vare gaaede ind paa Sagen, og havde søgt at gjøre Lovforslaget færbdigt til Vedtagelse? Dette om den mere formelle Side. Men hvad dernæst selve Realiteten angaaer, da er det ikke et tomt Ord, men et alvorligt meent Ord, der er brugt i Betænkningen, at der savnes Overveielse fra en væsentlig Side og Bidrag, som man maatte sætte Priis paa at have til Veiledning. Det er ikke blot en tom Form, vi ønske iagttaget, men en alvorlig Tanke, som vi ønske fyldestgjort for Sagens egen videre hensigtsmæssige Behandling. Men det vilde dog have været i højeste Grad forunderligt, om vi havde sagt: „Der mangler en væsentlig Deel af det Apparat, som burde være tilstede, for at Sagen kan finde en tilfredsstillende Afgjørelse, og vi saa ikke desto mindre havde indladt os paa at gjøre Sagen færbdig, idet vi i alt Fald ind-